תנו רבנן "מלח שעל גבי האבר מועלין בו 🕫

שט"ג הכבש ושבראשו של מזבח אין מועלין

בו 16 ואמר רב מתנה מאי קראה יוהקרבתם

לפני ה' והשליכו הכהנים עליהם מלח והעלו

אותם עולה לה': יתנן התם יעל המלח ועל

העצים שיהו הכהנים נאותין בהן אמר שמואל לא שנו אלא לקרבנם אבל לאכילה לא קא

ם"ד מאי לקרבנם למלוח קרבנם יו לאכול

אכילת קדשים השתא למלוח עורות קדשים

יהבינן לאכילת קדשים לא יהבינן יודתניא

נמצאת אתה אומר יבשלשה מקומות המלח

נתונה בלשכת המלח ועל גבי הכבש ובראשו

של מזבח בלשכת המלח יששם מולחין עורות

קרשים על גבי הכבש ששם מולחים את

האברים בראשו של מזכח ששם מולחין

הקומץ והלבונה והקמורת ומנחת כהנים

ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים ועולת העוף

אלא מאי לקרבנם לאכילת קרבנם ומאי

לאכילה אכילה דחולין יו חולין פשימא מאי

בעו התם אע"ג דאמר מר סיאכלו ישיאכלו

עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על

השובע אפילו הכי המלח דקדשים לא יהביגן

להו אמר ליה רבינא לרב אשי ה"ג מסתברא

דאי סלקא דעתך מאי לקרבנם למלוח טעמא

דאתני בית דין הא לא אתני בית דין לא השתא לישראל יהבינן לכהנים לא יהבינן

דתניא יכול האומר הרי עלי מנחה יביא מלח

מתוך ביתו כדרך שמביא לבונה מתוך ביתו ודין הוא נאמר הביא מנחה והביא מלח

ונאמר הביא מנחה והביא לבונה מה לבונה

מתוך ביתו אף מלח מתוך ביתו או כלך

לדרך זו נאמר הביא מנחה והביא מלח

ונאמר הביא מנחה והביא עצים °מה עצים

משל ציבור אף ימלח משל ציבור נראה למי

דומה דנין דבר הנוהג בכל הזבחים מדבר

הנוהג בכל הזבחים ואל תוכיח לבונה שאינה

נוהגת בכל הזבחים או כלך לדרך זו דנין דבר

הבא עמה בכלי אחד מדבר הבא עמה בכלי

אחד ואל יוכיחו עצים שאינן באין עמה בכלי

אחד ת"ל 3ברית מלח עולם הוא ולהלן הוא

ד) יומא יט., ה) תמורה כג., ו) שקלים פ"א מ"ד לקמן מו:

ערכין ד., ז) [בערוך גורס

ד"ה ניחושן, ט) ד"ו שייך לעיל,

) ולו פרשה בן, כ) ל"ק מ"ו,

ודלמא ובתוס׳ חולין קל: ד"ה אי ותוס' זכחים עו. ד"ה

ק) בס"ח: ואימא. ר) של חדש.

ל"ק, ש) [וע' רש"י שנת לד. ד"ה תורמסי תרומה],

תורה אור השלם

וְהַקְרַבְתָּם לֹפְנֵי יְיָ וְהַשְׁלִיכוּ הַכֹּהֲנִים עֲלַיהם

מֶלַח וְהָעֵלוּ אוֹתָם עלָה

והנותרת ממנה יאכלו

ומוליוז.

ל) וויכנסו. ל"הו.

כובריז. ק) ווע' מוס' יוו

CK:

בא א מיי' פ"ח מהלכות מעילה הלכה ז: בב ב מיי' שם הלכה ז: בג ג מיי' פ"ה מהל' איסורי מזכח הלכה יג: בד ד מיי' פ"י מהל' מעה"ק

הלכה יא: בה ה מיי׳ פ״ח מהל׳ מעילה

בו נ מיני מ״ה מהלי אימורי בו ז מיי פייה מהני חיסורי מזבח הלי יג: בז ז מיי פייח מהלכות

שימה מקובצת 6] בו אמר רב מתנה אמו

קרא: כ) קרבנם לאכילה קרא: כ) קרבנם לאכילה לאכילת קדשים: ג) חולין פשיטא מאי בעו התם. פ״ה דלא שייך חולין בעזרה כי אם בביתם תו"ח: דן הכי אמר. ערכין (דף ד ע"א): ס) אלא הכהנים. גליון ומוטעים הם שאינו ר"ל אלא אותה שבאה מכהנים לבדם אותה שבאה מכהנים לבדם עיין רש"י לקמן (רף מו עיין רש"י לקמן (רף מו ע"ב): ו) כהן. ע"ב): ו) את הקומץ תיבות את האברים ליתא מו מאי קרא אות ה' נמרן; ע) עמה כרי תויבת מוק: ע) עמה כרי תויבת . כולה נמחק: י] בתורת כהנים קא דריש עמה כו׳: י**6**] קדשים וי״ל דהא דהכא ר"ל שנוטליו המלח למלוח עורות קדשים ולעולם בלשכת בית הפרוה היו . וי״מ איפכא נוטלין ממלח שהיה בלשכת הפרוה ומולחין העורות בלשכת , המלח ולא נהירא דא״כ הוה המלח נתונה. מהר"פ:

"ג) לאו דוקא ועי"ל דלשכת
בית הפרוה דהתם קרי הכא
לשכת בית המלח דהתם
אוצר המלח שמשם נוטלים
כל הצורך ונראה לומר דלכך
ביקרא בית הפרוה בית המלח לפי שהיה שם רוב מליחות יותר מן הכבש ומראשו של מזבח. תו"ח: יגן מעל הכבש ולמולחו על הכבש שהיה קרוב להוליכו לפנים. תו״ח: טו) העובר בים סוף עובר על הפקודים תיבת משמע ליתא שם: יו) דהא כתיב על הפקודים ובתו״ח תירצו דעל הפקודים ר״ל עם הפקודים

ועל ר״ל אצל כמו ועליו מטה א) נראה דל"ל א"כ משמע דמותר להכנים חולין בעזרה ולכן נראה לפרים פשיטא מאי בעי החס משום דלא שכיח חולין

בעזרה כי אם בביתם:

בלשבת הפדח ששם פודחין עורות קדשים. מימה דבמסכת שוכן לקדרה. אין זריך למולחה יותר: שעל הככש כו'. שנופל שם 6)פוספסדמוסופ יוסיב. מדות (פ"ה מ"ג) דחשיב שש לשכות שבעורה כשמולחין (את הקומץ) יו את האברים כדאמרן לקמן בשלשה מקומות קתני לשכת המלח ששם היו נותנין מלח לקרבן לשכת הפרוה ששם - נתונה: אין **מועלין בו. דשוב** אינו ראוי: מאי ה! קראה. דשעל גבי היו מולחים עורות או קדשים וי"ל דהא דקאמר הכא ששם מולחין האבר מועלין דכתיב והשליכו עליהם הכהנים מלח והעלו אותם עולה

עורות קדשים יב] לאו דוקא אלא כלומר משם היו נוטלין מלח למלוח עורות קדשים בלשכת הפרוה והמלח לא היה נתון בלשכת המלח למלוח כי אם להלניעו שם והא דקתני עלה במסכת מדות (גם זה שם) ששם היו נותנין מלח לקרבן היינו כלומר הלניעו לנורך קרבנות כגון למלוח עורות וכל דבר והשים לפירוש זה דמ"כ היתה מלח בד' מקומות והכא לא חשיב אלא שלשה: והקמרת. ואם מאמר למה מולחין את הקטורת בראשו של מזבח יותר יג! מעל הכבש והלא במזבח הפנימי היה קרב וי"ל לפי שעל הכבש היה מחלכלך בדם האברים אבל על המזבח היו מולחין דבר יבש קומץ ולבונה ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ואע"פ שהיו מולחין שם עולת

:סעוף היה יד] מועט חולין פשימא מאי בעו התם.

פי' בקונטרס משום דמכניס חולין לעזרה ומשני אע"ג דאמר מר יאכלו שיאכלו עמה חולין ותרומה ופי׳ בקונטרס כלומר חוץ לעזרה יאכלו חולין וחרומה ויכניסו ⁴) ויאכלוה על השובע ותימה ש הואיל והני חולין צורך אכילת קדשים הן ליתיב להו מלח ר) לקדש ומיהו אפילו בעזרה מכניסים תבלי חולין דתנן בפ' כל התדיר (זבחים דף 5:) וכולן רשחין הכהנים לתת לתוכן תבלי חולין ותרומה ונפקא ליה בגמ׳ מדכתיב למשחה לגדולה ושמא באותן תבלין פשיטא שיכול ליתן מלח של

קודש כמו בקדשים עלמן: ת"ל ברית מלח עולם הוא. ר"מ גורס מלח, בריח כדפריטית לעיל (דף יט:): כל בהן ששוקד אינו חומא. לבן בוכרי אפילו לוים פטורים כמו כהנים כדפריש טעמא במסכת שקלים כל העובר על הפקודים ושבט לוי לא נפקד אבל רבן יוחנן בן זכאי דריש כל העובר עובר בים סוף אף על גב דכתיב בפרשת אלה פקודי מאת ככר ואלף מון ותשעה היינו לתרומת האדנים דשלש תרומות היו כדמפרש בקונטרס בפרשת כי תשא ובאותה של האדנים לא היה שבט לוי אבל באותה של לורך קרבנות היו והשתא ניחא טפי הא דכתיב כל העובר בים סוף מון [משמע] (על הפקודים "ן דהא) [והא] דכתיב על הפקודים משום תרומת אדנים ומיהו בלא״ה יש לפרש כל העובר על הפקודים שנפקדו בין לבדם בין עם ישראל: שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמו. משמע דרבו

יוחנו בן זכאי לא ש היה כהן והא דתניא בסיפרי גבי פרה שאמר רבן

אלמא דאבר עם מלחו שניהם קרויין עולה: תנן התם. במסכת שקלים על שבעה דברים התנו ב"ד ואלו שנים מהם על המלח ועל העצים של קדש: שהכהנים ניאותין בהן. נהנין עולותם מהן: למלוח קרבנם. ומנחתם שהן מביחין: לאכילת הרבנם. כלומר לאכילה המגיע לחלקם כגון חזה ושוק חטאות ואשמות שהיחיד מביח והן חוכלין: מחי בעו התם. חולין בעזרה: הכי גרסינן יאכלו שיאכלו עמה. מן כולה בתורת כהניםי) קא דריש ין כי (עמה כו') האי קרא והנותרת ממנה וגו' דכתיב ברישיה דקרא יאכלו אהרן ובניו ובסיפיה כתיב יאכלוה ודריש התם יאכלו שיאכלו עמה חולין ותרומה בזמן שהיא מעוטה יאכלוה דסיפא שלא יאכלו עמה חולין ותרומה בזמן שהיא מרובה: לכונה מחוך ביתו. דכתיב (ויקרא ב) ונתן עליה לבונה והדר והביאה אל בני אהרן: והביא עלים. דכתיב (שם א) על העלים אשר על האש: עלים משל ליבור. מפרש לקמן ל)(6): עלים ומלח נוהגים בכל הזבחים. מלח בא עם הקומץ בכלי: ברים עולם. בלחם הפנים כתיב: מה להלו משל ליבור. דכתיב מחת בני ישראל: לא נלרכא. להתנות לבית דין שיהו כהנים מולחין קרבנם משל הקדש: אלא לבן בוכרי. האומר אין כהנים חייבים (כ) בשקלים: כל כהן ששוקל. שמביא שקלו ללשכה באדר: אינו חוטא. מדקאמר אינו חוטא מכלל דלכתחילה לא מיחייב וטעמא מפרש במס׳ שקליסמ׳ דכתיב כל העובר על הפקודיםי ושבט לוי לא נפקד ואע"ג דאיכא למימר הא מייתי חולין לעזרה אפילו הכי אינו חוטא כדמפרש להמן: כל כהן שחינו שוקל חוטה. בשקליםם מפרש טעמא דכתיבש זה יתנו זה בגימטריא שנים עשר שבטים והיינו(ג)

וקא פריך ולבן בוכרי כו': סד"א

וכו'. והשתא מפרש לא נצרכא דלעיל:

 וְהַמוֹתְרַת מְמֶּנְהְ הִיבְּלוֹ אַהְרֹן וּבְּנִיוֹ מְצוֹתְ תַּאְבֵּל אַהְרֹן וּבְנִיוֹ מְצוֹתְ תַּאְבֵּל בְּקְמוֹם בְּדִישׁ בְּחָבֵר אֹהְלָ מועד יאבלות: וְיקרא וֹ ט בְּאַרְ יְרִימוֹ בְּנִי יְשְׁרָאל לִין אָהְרְ יְרִימוֹ בְּנִי יְשְׁרָאל לִין אַהְרְ לְחָקְ עוֹלְם בְּרִית מְלֹח עוֹלְם הֵוֹא לְפְנֵי יִי לְךְּ ולזרער אתר: במדבר יח יט במדבר יח יט 4. בִּיוֹם הַשַּׁבָּת בִּיוֹם הַשַּבְּת יַעַרְכָנוּ לִפְנִי יְיֶ הָמִיד מֵאַת בְּנֵי יִשְׂרָאל בְּרִית עוֹלְם: ויקרא כד ח השבת יערכנו. השבת יערכנו בְּוֹיִת שׁוּלְם: "יקוֹא כוּ זוּ 5. וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תַאָבַל:

הגהות הב"ח

רש"י ד"ה עלים וכו' (ל) לקמן הס"ד ואח"כ מ"ה בכל הזבחים עלים ומלח

גליון הש"ם

בגימטריא שנים עשר עבעים זה. "
שבע לוי וכל העובר מפרש החם כל נמ' מה עצים משל צבור.
העובר בים סוף: לעלמן. להנאתן. עי זכמים דף נ ע"א מום'
העובר בים סוף: לשלמן.

מוסף רש"י

יאכלו, שיאכלו עמה חולין ותרומה. גני שירי מנחה כתיב (ויקרל ו) והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו וסיפיה דקרא בחלר אהל מועד יאכלוה וקא דריש שתאכל עם השבע אכילה אינו חוטא. ואע"ג דכתיכ

אומר ימאת בני ישראל ברית עולם מה להלן משל ציבור אף כאן משל ציבור אמר ליה רב מרדכי לרב אשי ז הכי קאמר רב שישא בריה דרב אידי לא נצרכא אלא לבן בוכרי דתנן יאמר רבי יהודה העיד בן ״בוכרי ביבנה כל כהן ששוקל אינו חומא אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי אלא יכל כהן שאינו שוקל חומא יו אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן זוכל מנחת יו כהן כליל תהיה לא תאכל הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו היא היאך נאכלין ולבן בוכרי כיון דלכתחילה לא מיחייב לאיתויי כי מייתי גמי חומא הוא דקא מעייל חולין לעזרה 🌣 דמייתי ומסר להון לציבור סלקא דעתך אמינא

יוסנן בן זכאי למלמידיו מה שעשו ושרחו ידי שכחתי לאו דהוא עלמו קאמר אלא כלומר ע"פ הוראחו והא דמסקינן החם ויש אומרים הילל היה אלא שלא היה יכול לומר מה שעשו ושרתו ידי היינו טעמא לפי שלא שרפו פרה בימיו:

אינו חוטא. וחמיי בקרון.
אינו חוטא. אינו היינו שוקל חוטא. דכל הכאוי ליפקד קאמר דהיינו מכן כי שנה ומעלה לעצמן. להואמן (יהרן הוה). להואמן ושלא כדין נערבין דה, שלגו הן, אם אנו טומנים שקלים ללשכה מינו היינו שובין דה, שלגו הן, אם אנו טומנים שקלים ללשכה נמלאו באין אף משלנו שהרי כל הקרבנות מן הלשכה באין, ורבי יומנן בן זכאי לא דריש וכל מנחת כהן אלא במנחה שהכהן מביא מכיחו, מש"ה חוטא (יהרלן מו: ובעריז ערבין דה).